

РЕШЕНИЕ

№ 905

гр. София, 12.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-17, в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Диляна Господинова

при участието на секретаря Светлана Г. Кръстева
като разглежда докладваното от Диляна Господинова Търговско дело № 20211100901968 по описа за 2021 година

Предявен е иск с правна квалификация чл. 405, ал. 1 КЗ.

Ищецът - „ОТП Л.” ЕООД, твърди, че на 23.11.2020 г. сключил с ответника - „З. А.Д.А.” АД, договор за имуществена застраховка съгласно клауза „Пълно каско” с предмет собствения му лек автомобил марка „Мерцедес”, модел GLS 400 D4, с рег. № *****, който е предоставен за ползване на друг правен субект по силата на договор за Л.. В застрахователния договор е уговорен срок на действието му от 23.11.2020 г. до 22.11.2021 г. Посочва, че на 04.03.2021 г. застрахованият лек автомобил е откраднат. Веднага след установяване на кражбата за това са уведомени органите на МВР и застрахователя. Ищецът твърди, че с оглед на тези факти и доколкото кражбата е риск, който застрахователят се е задължил да покрива, то последният дължи да заплати на ищеца обезщетение за претърпените вреди, което е в размер на 209 630, 59 лв., което обаче той отказал да направи. С оглед на изложеното ищецът моли „З. А.Д.А.” АД да бъде осъдено да му заплати сумата от 209 630, 59 лв., представляваща дължимо З. обезщетение за настъпилото на 04.03.2021 г. събитие. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – „З. А.Д.А.” АД, оспорва исковете. Посочва, че ищецът не е материалноправно легитимиран да получи З. обезщетение, защото не е претърпял вреди от кражбата на застрахования автомобил, който се ползва от Л.ополучателя, а той е изпълнявал точно задълженията си по договора за Л.. С оглед на тези факти, счита, че процесният договор за имуществена застраховка е сключен при липса на застрахователен интерес. Посочва, че водачът на лекия автомобил след преустановяване неговото движение и паркирането му го е напуснал, без да изключи двигателя и без да заключи вратите. Това е

създадо възможност за всяко едно лице бързо и лесно да запали автомобила, без да притежава ключ предвид наличната система „keyless go”. Това бездействие на водача е довело и до невъзможност да се активират системите за защита от кражба на автомобила, включително алармената система и устройството за защита, предотвратяващо потеглянето. Ето защо счита, че са налице хипотезите на изключен риск по т. 14.5., т. 14.8., т. 14.11. и т. 16.14.2 от общите условия, приложими към процесния застрахователен договор, поради което за него не възниква задължение за заплащане на 3. обезщетение. Ответникът твърди, че ищецът не е изпълнил задълженията си по т. 50.2., т. 50.3. и т. 50.4. от общите условия да ползва МПС с грижата на добър стопанин, да предприеме всички обичайни и разумни предохранителни действия и мерки за предпазване на застрахованото МПС от вреди, да заключи МПС-то и да активира алармената система при напускане. С оглед на това счита, че са налице основания да откаже да заплати застрахователно обезщетение или поне да бъде намален размера на дължимото на застрахования обезщетение. Възражава срещу размера на претендираното от ищеца обезщетение като го намира за завишен и неотговарящ на действителния размер на вредата. Поради изложеното моли предявеният иск да бъде отхвърлен. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и ги обсъди в тяхната съвкупност, както и във връзка със становищата на страните и техните възражения, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да бъде уважен предявения иск с правна квалификация чл. 405, ал. 1 КЗ, в процеса следва да бъде установено осъществяването на следните елементи от фактическия състав, при който възниква задължението на застрахователя да заплати обезщетение на застрахования: 1) съществуването на валиден договор за имуществено застраховане, сключен между застрахователя и увредения; 2) настъпване на събитие, което съгласно договора е риск, който застрахователят се е задължил да покрива; 3) наличието на щети по застрахованото имущество, които да са в причинна връзка със събитието, т.е. да са следствие от него.

В случая по делото е безспорно, а и се установява от представената застрахователна полица № 0307X0007912/ 23.11.2020 г., че между „ОТП Л.” ЕООД и ЗАД „А.” АД е валидно възникнало правоотношение по сключен договор за имуществено застраховане. Договорът е действителен, доколкото е спазена изискуемата от закона писмена форма – сключен е във формата на застрахователна полица и носи подписите на представители на двете страни по сделката. С него ответникът е поел задължение да обезщетява щетите по застрахованото имущество, представляващо лек автомобил марка „Мерцедес”, модел GLS 400 D4, с рег. № *****, причинени от настъпване на определени рискове по клауза „Пълно каско”. От представените Общи условия, които са в сила към момента на сключване на договора, които са тези, намиращи се на от л. 278 до л. 290 от делото и съгласно изменението им с решение на УС на 3.то дружество, намиращо се на от л. 291 – до л. 294 от делото, се установява, че по клауза „Пълно каско” застрахователят обезщетява щетите на застрахованото МПС,

получени от кражба на цяло МПС и от отнемане на цяло МПС с намерение за ползване. Тези общи условия за сключвани от ЗАД „А.“ АД имуществени застраховки „Каско“ са станали задължителни за съдоговорителя „ОТП Л.“ ЕООД, тъй като се установява, че са спазени императивните изисквания на чл. 348, ал. 1 КЗ – общите условия са предадени на застрахования при сключването на процесния договор, доколкото в полицата е посочено, че са неразделна част от договора и от застрахованото дружество е заявено писмено, че ги приема, предвид това, че то се е съгласило изцяло с условията на застрахователния договор като го е подписало, а част от тези условия са и общите условия съгласно изрично посоченото в самата застрахователна полица.

По делото обаче е спорен въпросът дали подписаният застрахователен договор е действителен, доколкото в подадения писмен отговор ответникът е направил възражение за това, че той е нищожен поради липса на застрахователен интерес за застрахованото дружество от сключването му. Това възражение се основава на факта, че „ОТП Л.“ ЕООД не е субектът, който ползва застрахованата вещ, който е Л.ополучателят по сключен договор за Л..

В чл. 349, ал. 1 КЗ е дадена легална дефиниция на понятието застрахователен интерес като той е определен като правно призната необходимост от защита срещу последиците от възможно 3. събитие. В чл. 349, ал. 2 КЗ е предвидено, че застрахователният договор, който е сключен при липса на застрахователен интерес е недействителен, освен в случаите на бъдещ застрахователен интерес. От посочените правни норми се налага изводът, че застрахователен интерес от сключване на договор за застраховка от риска загуба или частична щета на една вещ би бил налице винаги, когато той е сключен като застрахован от лице, което към момента на възникване на 3.то правоотношение е неин собственик, тъй като именно за него са имуществените вреди от нейната загуба, пълно погиване или частична щета, изразяващи се в намаляване на неговия патримониум със стойността на отнетата или погинала вещ, съответно със стойността на средствата, които трябва да разходи за нейния ремонт за привеждането и в годно за употреба състояние и следователно собственикът е този, който има необходимост от защита срещу тези събития.

По делото не е спорно, че към датата на сключване на процесния застрахователен договор ищцовото дружество „ОТП Л.“ ЕООД е собственик на застрахованата с него вещ, представляваща автомобил марка „Мерцедес“, модел GLS 400 D4, с рег. № *****. Това се установява и от приетите като доказателства в производството договор за продажба на нов автомобил от 20.11.2020 г., от който е видно, че ищецът е придобил правото на собственост върху застрахованото МПС, както и от свидетелство за регистрация на МПС, в който документ „ОТП Л.“ ЕООД е вписан като собственик на автомобила.

По делото се доказва, че застрахованият автомобил е предмет и на сключен на 19.11.2020 г. договор за финансов Л., по силата на който той е предоставен от собственика му „ОТП Л.“ ЕООД за временно и възмездно ползване на юридическото лице – „М.Т.Т.“ ЕООД. Договорът за Л. няма вещнопрехвърлително действие, тъй като с него за срока на действието му не се прехвърля правото на собственост върху Л.овата вещ от Л.одателя на

Л.ополучателя. По силата на тази сделка в полза на Л.ополучателя се предоставя само правомощието да ползва една чужда вещ, която е собственост на Л.одателя, срещу заплащане на възнаграждение за това. След като фактът на сключване на договор за Л. не оказва никакво влияние върху титулярството на правото на собственост върху застрахования автомобил, което пък е определящо за това дали за застрахования е налице застрахователен интерес от сключване на застрахователния договор, то трябва да се заключи, че неговото осъществяване е ирелевантно при формиране на извода на съда за наличие на предвиденото в чл. 349 КЗ условие за действителност на застрахователния договор.

Следва да се посочи и това, че в договора за финансов Л., който има за предмет лекия автомобил марка „Мерцедес“, няма клауза, от която да следва, че в него е уговорено, че със сключването му собственикът губи всички права върху тази вещ, които се защитават с имуществената застраховка в случаите на настъпил риск, който да е довел до загуба или повреждане на вещта, предоставена за ползване на Л.ополучателя. Напротив, установява се, че в договора за Л. е включена уговорка в обратна насока, която е постигната с чл. 7, ал. 1 от него и съгласно която Л.ополучателят се задължава за целия срок на действие на договора да поддържа за своя сметка, но в полза на Л.одателя имуществена застраховка, която да покрива пълната действителна стойност на Л.овата вещ. С оглед постигнатото между страните по Л.овия договор съгласие, че застрахователният договор с предмет Л.овия автомобил трябва да бъде сключен в полза на Л.одателя, съдът счита, че те не са имали воля да прехвърлят на Л.ополучателя правата, които възникват за собственика на предоставения за ползване автомобил, едно от които е и правото да получи 3.то обезщетение от застрахователя при настъпило 3. събитие, довело до пълна загуба или повреждане на автомобила.

С оглед горното трябва да се обобщи, че доколкото в производството се доказва, че ищецът „ОТП Л.“ ЕООД е собственик на автомобила, който е предмет на процесния застрахователен договор, както към момента на неговото сключване, така и към деня, в който се твърди, че е настъпило 3. събитие с него, то за това дружество е налице застрахователен интерес от сключване на договора за имуществена застраховка, който не е отпаднал в хода на неговото действие. Следователно този договор е действителен и като такъв е породил присъщите му правни последици.

В процесния застрахователен договор страните са уговорили срок на действието му - от 23.11.2020 г. до 22.11.2021 г., по време на който е настъпило събитие със застрахования автомобил, а именно кражба, което е риск, който, както беше посочено, ответното 3. дружество се е съгласило да покрива. Настъпването на събитието и датата на осъществяването му – 04.03.2021 г., съдът приема за доказана от представеното Постановление на прокурор от Софийска районна прокуратура, което като официален документ има обвързваща съда доказателствена сила. Освен това, осъществяването на удостоверените в този документ факти се доказва и от показанията на разпитаните по делото свидетели А.В.П. и М. М. Т., които също посочват, че процесното МПС е било

откраднато на 04.03.2021 г., като това е факт, който и двете лица са възприели непосредствено.

По делото се доказва и това, че на застрахованото дружество „ОТП Л.“ ЕООД, като собственик на застрахования автомобил, са причинени имуществени вреди, представляващи претърпени загуби, които се съизмеряват със средствата, определени по средни пазарни цени към датата на настъпване на събитието, срещу които вместо застрахования автомобил може да се купи друг със същото качество, тъй като точно с тях се намалява имуществото на застрахования. В случая откраднатият лек автомобил е закупен от собственика му като фабрично нов, поради което и размерът на вредата ще се определи при съобразяване на пазарната цена, при която към 04.03.2021 г. може да се закупи фабрично нов автомобил, който има същите характеристики като застрахования такъв. Съдът съобразява, че периодът от датата на закупуване на процесното МПС марка „Мерцедес“ до датата на неговата кражба е много малък – по-малък от 4 месеца. За този период от време цената на един нов автомобил не би могла да се понижи в условията на нормална пазарна среда. Ето защо и пазарната цена, на която едно лице би могло да закупи нов автомобил марка „Мерцедес“, модел GLS 400 D4, с модел и характеристики като този на процесния, е една и съща към 20.11.2020 г., когато е придобит и към 04.03.2021 г., когато е настъпило 3. събитие с него и тя е в размер на 205 362, 15 лв. Следователно това е и размерът на вредите, които „ОТП Л.“ ЕООД е претърпял в резултат на настъпилото на 04.03.2021 г. 3. събитие. Съдът не кредитира изчисленията на вещото лице Ж. Е., направени в заключението на изготвената от него автотехническа експертиза, депозирана в съда на 23.06.2022 г., като такива, установяващи размера на средствата, определени по средни пазарни цени към датата на настъпване на събитието, срещу които вместо застрахования автомобил може да се купи друг, защото при изчисляване на действителната стойност на МПС-то експертът е включил в новата цена такса за управление, която е уговорено да се дължи по договор за финансов Л., която обаче не е част от покупната цена, както и е съобразил процент на обезценка на автомобила, което не се взема предвид при изчисляване на размера на действително претърпените вреди.

Размерът на 3.то обезщетение се определя от стойността на причинената на застрахования вреда от увреждането на автомобила, предмет на договора за имуществена застраховка, както и от уговорките за това как ще бъде определен този размер, постигнати в застрахователния договор, а при липса на такива от правилата за това, установени в КЗ. В тази връзка съдът първо съобразява, че в чл. 386, ал. 1 и ал. 2 КЗ е предвидено, че при настъпване на 3.то събитие застрахователят е длъжен да плати обезщетение, което трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпването на събитието, като то не може да надхвърля застрахователната сума, която следователно представлява праг на отговорността на застрахователя по имуществената застраховка. В чл. 47 от общите условия, приложими към процесния застрахователен договор, страните са се съгласили, че застрахователят обезщетява застрахования до размера на застрахователната сума, но не повече от действителната стойност на застрахованото МПС към датата на настъпване на 3.то

събитие. Така постигнатата уговорка по своето съдържание съответства напълно на законовото правило, регламентирано в чл. 386, ал. 1 и ал. 2 КЗ, доколкото съгласно чл. 400 КЗ действителна стойност на застрахованото имущество представлява стойността, срещу която вместо него може да се купи друго от същия вид и качество, което е и размера на вредата при кражба на това имущество. Следователно в случая в тежест на ответника възниква задължение за заплащане на 3. обезщетение, което е ограничено по размер до размера на претърпяната вреда и до размера на застрахователната сума.

В случая се установява, че определената по обща воля на страните застрахователна сума е в размер на 114 018 евро, чиято легова равностойност възлиза на 222 999, 82 лв., а, както се посочи, стойността на претърпените от застрахования имуществени вреди, които са причинени от кражбата на застрахования автомобил, възлиза на сумата от 205 362, 15 лв. С оглед на това и при прилагане на правилата на чл. 386, ал. 1 и ал. 2 КЗ и на постигнатите между страните уговорки в съдържанието на процесния договор за имуществена застраховка застрахователят ЗАД „А.“ АД дължи да заплати на „ОТП Л.“ ЕООД 3. обезщетение в размер на 205 362, 15 лв., на която сума възлиза размера на действително претърпените от последното дружество вреди и която е по-ниска от уговорената застрахователна сума.

На следващо място, съдът трябва да разгледа възраженията, направени от ЗАД „А.“ АД, в подадения по делото писмен отговор, че в негова тежест не е възникнало задължение да заплати 3. обезщетение за вредите, причинени в резултат от описаното събитие, тъй като са налице основания това да бъде отказано. Ответникът основава тези свои възражения на твърдението, че в случая са налице хипотезите на няколко клаузи от приложимите към процесния застрахователен договор общи условия, в които страните са уговорили кои рискове ще бъдат изключени и с оглед на това вредите по застрахованото имущество, причинени от тях, няма да се покриват по договора за застраховка, както и на твърдението, че застрахованият не е изпълнил задължения, които са възникнали за него по силата на застрахователния договор и които са значителни с оглед на интереса на застрахователя, поради което представляват основание да бъде отказано заплащането на 3. обезщетение или същото да бъде най-малкото намалено от съда.

Фактическото твърдение на ответника, на което основава и двете различни по вид възражения, е, че водачът на застрахования автомобил като го е паркирал и е излязъл от него го е оставил с работещ двигател и не го е заключил.

По делото обаче от страна на ответника няма представени никакви доказателства, от които да се установява, че водачът на застрахования лек автомобил непосредствено преди да бъде откраднат след неговото паркиране го е оставил отключен и с работещ двигател. Дори напротив в производството са представени доказателства, от които се доказва, че са настъпили такива обстоятелства, които изключват осъществяването на твърдените от ответника факти. От събраните гласни доказателства чрез разпита на свидетелите А.П. и М. Т. съдът намира за установени обстоятелствата, че при паркиране и излизане от застрахования автомобил непосредствено преди осъществяване на кражбата водачът, който е свидетелят А.П., е изгасил двигателя на автомобила и го е заключил с ключа, който е бил в

негово държане. Свидетелят Пазвантов заявява в разпита си изрично, че като паркирал застрахования по процесния договор автомобил преди настъпване на събитието е изгасил двигателя и го е заключил, като е чул и звуковата сигнализация за това, с която това МПС е снабдено. Свидетелката М. Т. също е очевидец на кражбата на процесния автомобил марка „Мерцедес“, като тя сочи, че е видяла как е паркирано това МПС, как неговият водач е излязъл от него и заявява, че той е бил оставен с изключен двигател, както и че е чула звуков сигнал за неговото заключване от водача. Показанията на двамата свидетели по отношение на тези факти са еднопосочни, като всеки от тях е възприел всички обстоятелства, за които свидетелства, непосредствено. По делото няма събрани никакви доказателства, от които да се опровергава настъпването на изнесените от тези двама свидетели факти. От представените в производството писма, изходящи от дружества, които са официален дилър и сервиз на автомобили с марка „Мерцедес“, и съдържащи предоставена информация за техническите характеристики на застрахования по процесния договор автомобил, както и от изводите на вещите лица И. Д. и Ж. Е., направени в заключението на изготвените по делото комплексна и допълнителна единична съдебно-технически експертизи, не се установяват обстоятелства, които да разколебават извода, че водачът на процесното МПС е изключил двигателя му и го е заключил след като го е напуснал непосредствено преди извършване на кражбата. От информацията в писмата и изводите на вещите лица следва, че е възможно автомобилът да бъде заключен от водача, като за това да има само звуков сигнал, но не и светлинен, както се доказва, че е станало в случая, защото светлинната сигнализация за заключване на автомобила е възможно да бъде изключена в сервиз, макар и неоторизиран, чрез използване на конкретен софтуер за това. В тази насока са изводите в заключението на допълнителната автотехническа експертиза – л. 337 от делото, както и данните в писмо с изх. №26/ 28.03.2023 г. от „Е.С.“ ООД, като обратното не е посочено в писмо с изх. № 517/ 05.05.2023 г. от „С.С.М. ЕАД, в което е отговорено, че светлинната сигнализация не може да бъде променяна с предоставената от производителя диагностична апаратура, но не може да се гарантира дали това не може да бъде осъществено с неоторизиран софтуер. Ето защо и обстоятелството, което е доказано по делото, че при напускането от водача на лекия автомобил „Мерцедес“ след неговото паркиране не е имало светлинен сигнал, който да обозначава действието по заключване, не означава, че МПС-то е оставено отключено, защото тази сигнализация се установява, че може да бъде изключена, а и в производството се доказва, че в този момент се е чул звук, който е сигнализирал заключването на автомобила. В заключението на изготвената комплексна съдебно-техническа експертиза и в разпита на изготвилите я вещи лица Ж. Е. и И. Д., проведен в съдебно заседание на 16.11.2022 г., е направен извод, че автомобилът може да бъде приведен в движение от мястото, на което е паркиран, дори когато той е заключен от водача и двигателят му е изключен, като това се осъществява чрез използване на специално устройство, което копира ключа и предава информацията от него към автомобила, който така се отключва нерегламентирано и запалва от едно лице, което действа в синхрон с лицето, което влиза в автомобила, което само трябва да седне и да го приведе в движение, натискайки педала на спирачката и един бутон. Вещите лица заключват, че по този начин привеждането на

автомобила в движение би могло да стане за 2 секунди, каквото е времето, което се установява, че е преминало между влизането на лицето в чуждия автомобил и неговото потегляне съгласно записите на камерите, намиращи се на мястото на кражбата. След като съществува възможност процесното МПС да бъде запалено и задвижено и когато е оставено с изключен двигател и заключено и при липсата на каквито и да е други доказателства, установяващи, че преди отнемането на автомобила той е оставен с работещ двигател и отключен от неговия водач, то следва да се заключи, че възражението на ответника, че кражбата е станала поради поведението на водача да го остави с работещ двигател и отключено, е напълно недоказано. Това означава, че по делото изобщо не е установено настъпването на фактите, които ответникът твърди, че представляват изключен риск съгласно волята на страните, изразена в клаузите от приложимите към процесния застрахователен договор общи условия и че могат да се квалифицират като допуснато от застрахования неизпълнение на каквото и да било негово договорно задължение, което да води до възникване на правото на ответника да откаже да заплати обезщетение при кражба на автомобила при фактическия състав на чл. 408, ал. 1, т. 3 КЗ. Ето защо за ЗАД „А.“ АД е възникнало задължението да заплати на „ОТП Л.“ ЕООД, в качеството му на собственик на откраднатия автомобил, 3. обезщетение, което възлиза на 205 362, 15 лв. По делото не се твърди и не се представят доказателства за това, че ответникът е изпълнил така възникналото в негова тежест задължение, което прави предявеният в процеса иск основателен до посочения размер, като той трябва да бъде отхвърлен за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 209 630, 59 лв.

По присъждане на направените по делото разноси:

С оглед крайния изход на спора и това, че от страна на ищеца е заявено своевременно искане за присъждане на направените разноси такива му се следват. По делото се доказаха реално заплатени разходи за водене на делото в общ размер на 37 200 лв., от които 8 390 лв. – държавна такса, 810 лв. – платени депозити и 28 000 лв. – адвокатско възнаграждение, за което са представени доказателства, че е платено. Съдът счита, че заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение, което следва да се възложи в тежест на ответника, е прекомерно с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото. Ето защо и доколкото ответникът е направил своевременно възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК, трябва да се приеме, че са налице предпоставките в полза на ищеца да бъдат присъдени разноси за адвокатско възнаграждение за защита в настоящото производство в размер по - нисък от заплатения. Той не може да бъде намален под минимално определения размер съгласно чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, а именно под размера за съответния вид работа, предвиден в Наредба № 1 от 09.07.2004 г., издадена от Висшия адвокатски съвет /ВАС/. Следователно в случая в хипотезата на чл. 78, ал. 5 ГПК съдът не може да присъди адвокатско възнаграждение под размерите, посочени в чл. 7, ал. 2, т. 5 и ал. 9 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г., в редакцията на разпоредбите към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие, която е 09.05.2023 г., т.е. под 14 035, 22 лв. При съобразяване на това

ограничение, както и на вида на извършената в производството от упълномощения от ищеца адвокат защита срещу всички направени от ответника възражения, с оглед на които е бил усложнен и процеса по събиране на доказателства, съдът счита, че в полза на ищеца трябва да се присъдят разноски за платено адвокатско възнаграждение в размер на 18 000 лв. При съобразяване на посоченото и на размера на уважената част от иска, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца се следват разноски в размер на 26 646, 16 лв.

От ЗАД „А.” АД са представени доказателства за заплатени разноски за водене на делото в общ размер на 1 910 лв., от които 1600 лв. – депозити за вещи лица, 10 лв. – държавна такса за издаване на съдебни удостоверения и 300 лв. - възнаграждение за защита от юрисконсулт, определено от съда съобразно правилото на чл. 78, ал. 8 ГПК и с оглед вида на извършената от юрисконсулта работа. При съобразяване на отхвърлената част от иска на ответника трябва да се присъдят разноски в размер на 38, 89 лв.

Предвид горното и при направена от съда компенсация на дължимите суми за разноски ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 26 607, 27 лв.

Така мотивиран Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „З. А.Д.А.” АД, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „****”, ДА ЗАПЛАТИ на „ОТП Л.” ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. **** на основание чл. 405, ал. 1 КЗ сума в размер на 205 362, 15 лв. /двеста и пет хиляди триста шестдесет и два лева и петнадесет стотинки/, представляваща 3. обезщетение, дължимо по договор за имуществена застраховка „Каско”, сключен със застрахователна полица № 0307X0007912/ 23.11.2020 г., за обезщетяване на вредите от настъпило на 04.03.2021 г. 3. събитие - кражба на лек автомобил марка „Мерцедес”, модел GLS 400 D4, с рег. № *****, ведно със законната лихва върху главницата от 05.10.2021 г. – датата на подаване на исковата молба, до окончателното ѝ изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над сумата от 205 362, 15 лв. до пълния предявен размер 209 630, 59 лв.**

ОСЪЖДА „З. А.Д.А.” АД да заплати на „ОТП Л.” ЕООД сума в размер на 26 607, 27 лв. /двадесет и шест хиляди шестстотин и седем лева и двадесет и седем стотинки/, представляваща направените по делото разноски, изчислени по компенсация.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____